

39. fejezet - A Titkok Kamrája

A

z elmúlt napok eseményeinek hatására Harry még elszántabban igyekezett felkészülni a rá váró óriási megmérettetésre. Tudatosan rendszerezve tennivalóit a soron következő feladatra koncentrált.

A hét többi részében minden szabadidejét a Titkok Kamrájába tervezett látogatás kidolgozásával töltötte. Mindezek mellett, esténként, mielőtt álomba merült volna, mentális védelmének kidolgozásán is fáradozott. Piton könyvének útmutatása alapján haladt lépésről-lépésre.

Nem volt könnyű dolga. Először sorra felidézett, és a legmélyebb rétegekbe zárt mindent, ami a Titkok Kamrájával, Voldemort Kürtőjével, Dumbledore professzor különóráival, a Vörös Báróval, a Prince-család kriptájával, a tengerparti barlanggal, az Azkabani látogatással, Godric's Hollow-val és Aberforth Dumbledore-ral, a menedékkal, és a Perselus Pitonnal történt legutóbbi találkozásokkal kapcsolatos volt. Mindent, aminek bármilyen kapcsolata lehetett Voldemort horcruxaival.

A következő szinten elrendezte Ginnyvel, Ronnal és Hermionével, a teljes Weasley családdal, Sirius Blackkel, Remus Lupinnal kapcsolatos bizalmasabb emlékeket, és a Főnix Rendjével összefüggő információkat.

Ezek fölött, a felszínen helyezte el mindent elborítva életének minden egyéb, hétköznapi történéseit. Ezt az unalmas, kavargó kaoszt olyan képekkel tűzdelte meg, melyek ugyan némi mélyebb érzelmi töltést is tartalmaztak, ám kevés valódi információval szolgálhattak egy betolakodónak: kviddics meccsekkel, tanórákkal, közös iskolai étkezésekkel, tanulással, dolgozatírással, a Lump-klub előző évi összejöveteleivel, büntetőmunkákkal, és Piton gyűlölt bájitaltan óráival.

Tudta, hogy még rengeteget kell dolgoznia rajta, mégis sikerélményt nyújtott számára, hogy megbirkózott az első feladattal. A legérdekesebb az volt az egészben, hogy ő bármit ugyanolyan könnyedén felidézett, ha akart, mint eddig. Csupán annyi változott, hogy elásott emlékeinél olyan érzése volt, mintha víz alatt lenne, sőt, szinte a mélységgel egyenlő arányban érezte maga körül a víznyomást.

Addig még nem jutott el, hogy teljes biztonsággal lezárja elméjét tudatos, éber állapotban is, viszont titkainak elrejtése már komoly előrelépést jelentett egy átlagos támadással szemben. Nyilvánvaló volt azonban, hogy sem Piton vizsgáztatása, sem Voldemort támadása nem lesz átlagosnak mondható.

Csütörtök este, takarodó után végre kész tervvel állt barátai elé.

- Holnap, takarodó után lemegyünk a Titkok Kamrájába. Ginnyt megkérjük, hogy maradjon ébren, arra az esetre, ha valami történne, és esetleg Hisztis Myrtle-t is bevonhatnánk.

- Viccelsz? - fintorgott Ron, és kelleetlenül csóválta a fejét.

- Szerintem jó ötlet, legalább ahelyett, hogy fellármázná az iskolát, vigyázhatna a bejáratra - vette védelmébe Harry álláspontját Hermione.

- Én is valami ilyesmire gondoltam.

- Kitaláltad már, hogy milyen módon fogunk visszajutni a felszínre? Most nincs kéznél Fawkes, hogy felrepítsen - vetette fel a lány.

- Micsoda kérdés?! Természetesen seprűvel! - Ron csodálkozva nézett barátnőjére, mint aki kétségbe vonja a másik értelmi képességeit.

- Hát... erre nem gondoltam - nézett maga elé zavartan Hermione. Arcán aggodalom tükröződött.

Ron szíve nyomban megesett rajta, amit ráébredt, hogy kedvese annyira fél a repüléstől, hogy elsőéves koruk óta alig ült seprűn.

- Nem lesz semmi baj, majd vigyázunk rád - mosolygott rá biztatóan, ám ettől még nem lett sokkal derűsebb a lány tekintete.

Nekiláttak, hogy megbeszéljék a részleteket.

Pénteken, reggeli után Harrynek végre sikerült elcsípnie néhány szóra Hagridot. Egész héten azt leste, hogy melyik étkezés alkalmával tudna négy szemközt beszélni a félóriással.

- Hagrid, válthatnánk néhány szót? - lépett mellé a fiú, amikor kifelé tartott a Nagyteremből.

- Harry, örülök, hogy látlak! Nem kell órára menned? - kérdezett vissza a vadór széles mosollyal arcán.

- Éppen lyukasóráam lesz.

- Az jó. Akkor kísérj el a konyháig, ha van kedved. Nagyon szép idő van, és amilyen sápadt vagy, bizonyára jót tenne egy kis séta.

A sétából ugyan rohanás lett, mivel Hagrid sétáló lépteivel Harry csak futva tudott lépést tartani, de így is sikerült felvetnie a kényes témát, amit napok óta fontolgatott.

- Mondd csak, Hagrid, hogyan védekeznél egy nagytestű óriáskigyó ellen?

- Hát nem hiszem, hogy ez gondot okozna. Egyszerűen lefognám, hisz elég erős lennék hozzá. Meg sem tudna moccanni a markomban.

- És ha mérges kigyó támadna rád?

- Ha tudnám, mi vár rám, akkor csapdával, vagy varázslattal gúzsba kötném, mielőtt a közelembe kerülne, és megmarhatna.

- Létezik olyan varázslat, amivel el lehet kábítani, vagy legalább átmenetileg mozgásképtelenné lehet tenni egy kígyót?

- Erről nem tudok, sajnálom - felelte a vadőr, és hevesen csóválta a fejét, miközben göndör fürtjei és szakálla kuszán repkedtek körülötte.

- Akkor miféle varázslatra gondoltál az imént? - faggatta tovább Harry, aki rögtön sejtette, hogy nagy barátja ismét a meggondolatlan fecsegés hibájába esett.

- Ilyesmit mondtam volna? Nem, nem, biztos félreértetted... - mormogta maga elé zavartan Hagrid, de nem nézett a fiú szemébe.

- Most már el kell mondanod, ha egyszer belekezdted! Hidd el, nem véletlenül kérdeztem. Ha bármilyen megoldás létezik, nekem tudnom kell róla. Tudod, hogy Voldemortnak is van egy kígyója...

Az utolsó mondat láthatóan megtette a hatását, mert a férfi maga előtt tuszkolva Harryt, benyomakodott a vadőrlak ajtaján. Odabent csak Agyar hevert egy rongyszőnyegen. Jöttükre nyomban felpattant, és nyálát folytatva a helyet foglaló Harry lába mellé telepedett.

- Erről nem beszélhetsz senkinek! - figyelmeztette halkán a félóriás.

- Megígérem - felelte Harry, és egy *Disaudiot* szórt a helyiségre a biztonság kedvéért.

- Az a helyzet, hogy sikerült szereznem egy tiltott könyvet. Természetesen véletlenül került hozzám... Khm... Szóval, olyan réges-régen betiltott varázslatokat ír le, melyeket a sárkányokkal szemben alkalmaztak a régi idők sötét varázslói. Némelyik elég hatékony eszköz az idomításukhoz, és a fegyelmezésükhöz, persze ilyen barbár módszereket én sohasem alkalmaznék, hisz tudod, mennyire rajongok értük.

- Persze, persze - nyugtatta meg Harry - a kígyóknál tartottunk...

- Ja, igen... Szóval, a legtöbb kígyófélére nagyon kevés varázslat hat, a legtöbb teljesen hatástalan ellenük, akárcsak a sárkányok összes fajtája ellen. A lényeg az, hogy ami a sárkányoknál beválik, azt rendszerint a kígyókon is sikerrel lehet alkalmazni. Például egy bizonyos gúzsbakötést, és a szájszepek varázslatot.

- Hogyan tanulhatnám meg őket? Meg tudnád mutatni ezeket?

- Én még egyiket sem használtam soha, és csak nemrég olvastam róluk részletesen ebben a könyvben.

Hagrid előbányászott a belső zsebéből egy kis fényes, zöld sárkánybőrbe kötött könyvecskét, és az asztalra tette. Harrynek úgy rémlett, hogy ezt látta a vadőr kezében a bál estéjén.

- Olvasd el, vagy másold ki belőle, ha gondolod, de semmiképpen ne kerüljön ki a kezedből - figyelmeztette a vadőr. - Még Charlie sem tudja, hogy a birtokomban van...

- Minek ez neked egyáltalán, Hagrid?

- Van egy új ötletem, azon dolgozom - tért ki a válasz elől a férfi, miközben zavartan a szőnyeg rojtjait igazgatta ormóttan cipőjével. - Ne aggódj, minden rendben lesz. Sikerrel fogok járni, akárcsak a thesztráloknál...

Harry rosszat sejtve tanulmányozta a félóriás vonásait. Csak most vette észre, hogy bozontos, fekete szakálla több helyen is megperzselődött. Nem mert belegondolni, mi okozhatta, inkább elővett néhány üres pergament, és kimásolta a vadőr által említett két varázslat leírását.

Harry, Ron és Hermione alaposan megtervezték leendő kirándulásukat a Titkok Kamrájába. Harry mindent elmesélt barátainak, és a merengőben meg is mutatta nekik másodéves emlékeit, így ők is láthatták mi történt annak idején Mardekár Malazár titkos rejtekhelyén.

Abban azonban nem tudtak megegyezni, mit tegyenek, ha szerencsájuk van, és megtalálják az utolsó hiányzó horcruxot. Ron és Hermione kijelentették, hogy nem vállalták a kockázatot, hogy a múltkorhoz hasonló baleset történjen. Harry hiába bizonygatta nekik, hogy ez egyedi eset volt, és már nem kell hasonlótól tartaniuk, Hermione és Ron kötötte az ebet a karóhoz. Végül megegyeztek, hogy ha bármi gyanúsat találnak, védőbűbájokat bocsátanak rá, és Harry amint lehet Dumbledore Menedékébe hoppanál vele. Így legalább elhagyja a veszélyes tárggyal együtt a Roxfort területét, és ott avatottabb kezek is megvizsgálhatják a szerzeményt.

A kitzüött estén, mindhárman felkeresték a harmadik emeleti lányvécét. Hisztis Myrtle Harry kedvéért szívesen elvállalta, hogy őrt áll, nehogy a késői óra ellenére mégis odatévedjen valaki. A magányos lány kísértete rögtön jobb kedvre derült, és még megszokott nyafogásával is felhagyott, hogy hasznunkra lehessen.

Ezúttal már könnyedén megtalálták a kígyó formájú karcolattal megjelölt csaptelepet, mely Harry sziszegő felszólítására nyomban felizzott, majd lassan elfordult. Miután a mosdó elsüllyedt a falban, újra feltárult a fiúk által már jól ismert sötét, mélybe vesző csőrendszer bejárata.

Hermione remegő kézzel markolta az alkalomra szerzett kölcsönseprűt. A megbízható, jól bevált repülőeszközt, Ginny kapta a legutóbbi születésnapjára az ikrektől, amiért kimagaslóan teljesített múlt évben, a Griffendél kviddics csapatában. Mindhárman a mélybe hajították seprűiket, hogy ne akadályozza őket lefelé haladáskor, majd egyenként a sötét kútba vetették magukat.

A csúszás ezúttal is percekig tartott lefelé a kacsaringós járatokon, míg végül a csúszda vízszintesbe kanyarodott, és egymás után kihuppantak a végén. Miután feltápaszkodtak, seprűiket a lejárati falhoz támasztották, és fényt gyújtottak pálcáik hegyén. A sötét, nedves kövezetű alagútban nem sokkal előttük tornyosultak az évekkal ezelőtti kőomlás romjai. Az utat elzáró torlaszon azóta is ott tátongott a Ron által kibontott, ember nagyságú nyílás.

Harry az éltre állt, majd társaival nyomában átmászott a résen, és megindult a henger formájú folyosón. A kriptákat idéző csendben kísértetiesen koppanó lépteiken kívül semmi sem hallatszott. Amikor megpillantották az évekkal ezelőtt

levedlett kígyóbőr ormóttan tekercesekbe merevedett halmait, megálltak. Hermione ámulva szemlélte a csodálatos módon még mindig egyben lévő, szarupikkelyekkel borított maradványokat, Harry azonban a tarisznyájában kotorászva előhúzta és felvette gyógynövénytanon használatos sárkánybőr védőkesztyűjét.

- Mit akarsz ezzel az izével? - kérdezte visolyogva Ron.

- Gondoltam, ha már lejöttünk, meglepetést szerzek Lumpslucknak, és a baziliszkus minden fellelhető porcikájából viszek neki mintát.

- Nem is tudtam, hogy ilyen nagyon pedálozol nála - fintorgott barátja.

- Ron, a baziliszkus pikkelye, csontja, mérge, nyelve, vére és szíve nagyon értékes, és ritka alapanyag - védte meg Hermione, ám rajta is látszott, hogy meglepetésként érte az ötlet.

- Nem hinném, hogy ennyi év után még használható ebből valami - kételkedett Ron.

- A csontok, és a szarupikkelyek biztos, hogy felhasználhatóak lesznek, a többit pedig legalább nem kell fogdosni - felelte Harry meglepően gyakorlatiasan, miközben több törhetetlen fiolába gyűjtötte a mintákat. Természetesen eredetileg esze ágában sem volt a hozzávalókat Lumpslucknak adni, jobb magyarázat azonban hirtelen nem jutott az eszébe. Tisztában volt vele, hogy ezek után muszáj lesz mindenből egy-egy fiolát a bájjaltan professzor rendelkezésére bocsátania, de végül is nem bánta. Továbbra is furdalta a lelkiismeret, amiért nemrég meglovasította az akromantula mérget a készletéből. Nyomasztotta, hogy még nem beszélt barátainak Voldemort új pálcájáról, de sejtette, hogy most már nem kerülheti el.

Ahogy tovább haladtak, a kanyargó alagút nemsokára egy kisebb előtérbe torkollt. Itt egy tömör kőfal zárta el az utat, amit két smaragd szemű kígyó domborművével díszítettek.

Harry felszólítására ezúttal is feltárult előttük a rejtett bejárat. A fiú már jól ismerte a hatalmas teremet, ahova ezután jutottak, barátai azonban félelemmel vegyes bámulattal néztek körül. A kígyó formájú oszlopok teteje sötétbe veszett a halványan derengő félhomályban, csak a helyiség hátsó falát betöltő óriási emberforma szobor körvonalai rajzolódtak ki halványan. Az arc közepét elfoglaló jókora szájnyílás még most is feketén ásitott, pontosan úgy, ahogy Harry utoljára látta. Lassan haladtak a monstnum lábainál sötéten kirajzolódó formátlan halom felé.

Harry előtt megelevenedtek az emlékek. Szinte látta maga előtt Ginny élettelenül földön heverő testét, és a fiatal Tom Denem fényesen derengő alakját, amint kegyetlen mosollyal arcán ráuszítja szörnyét. Elszorult a torka a gondolatra, mennyire közel álltak akkor mindketten a véghez.

Pálcaik fényében egyre inkább kivehető volt a baziliszkus távolabb heverő teteme. Bár fényesen csillanó zöld bőre és gyilkos tekintete már a múlté volt, fatörzsnél vastagabb teste holtában is félelmet keltett bennük. Az évekkel ezelőtt elpusztult kígyó furcsa módon nem indult bomlásnak, hanem valami csoda folytán a nedves, párás levegő ellenére is mumifikálódott. A vértócsák ugyan eltűntek a padlóról, ám a baziliszkus minden más szempontból pontosan úgy festett, mint amikor kilehelte lelkét. Mindössze bőre fénye fakult meg: most fénytelen, feketébe hajló, mélyzöld színe volt. Lassan megindultak, hogy körbejárva megszemléljék a maradványokat. Ron óvatosan kinyúlt, és megérintette az oldalát, de abban a pillanatban vissza is kapta a kezét, amint ujjai tompán koppantak a megkeményedett pikkelyeken.

- Vajon miért maradt így? - kérdezte ámultan Harry. Hangja kongva visszhangzott a hatalmas térben.

- Bizonyára Dumbledore professzor bocsátott rá valamiféle bűbajt, hogy az óriási tetem bomlásának következményeitől megóvja az iskolát - vetette fel Hermione.

- Fúj! Egy ekkora dög micsoda büzt csinált volna! - fintorgott Ron. - Még most is félelmetes.

Kövétek a tekeröző test vonalát, am az egyik kanyar után megtorpantak. Földbe gyökerezett lábbal bámulták a szörny fejét. Harry alaposan szemügyre vette. Annak idején erre nem igazán volt alkalma ilyesmire, hiszen végig Ginny és a saját életéért küzdött. A baziliszkus kitátott pofával, oldalra dőlve feküdt a sima padlón. Megvakított szemeit feketén rászáradt vér borította. Hosszú, villás nyelve önálló kígyóként tekeredett elő nyitott szájából, amit a hosszú, penge vékony fogak sűrű sora keretezett. Utolsó megmaradt óriási méregfoga kardként állt ki felső állkapcsából, és láttukra Harry önkéntelenül is felidézte az érzést, amikor a hiányzó kardszerű fog a karjába tört. A régen begyógyult sebre szorította másik kezét, míg elcsitult benne az újra átélt a kín.

- Jól vagy, Harry? - lépett mellé aggódva Hermione.

- Persze, semmi baj - felelte, és furcsa tekintettel bámulta a szörnyet. - Voldemort új pálcát készítettett, amelynek baziliszkus szívizomhúr a magja - motyogta maga elé.

Barátai megdöbbenve bámultak rá.

- Miért nem mondtad el eddig?

- Ne haragudjatok, de annyi minden történt, hogy teljesen kiment a fejből - mentegetőzött.

- Honnan tudsz róla?

- A... barátomnak vannak megbízható információforrásai - tért ki a válasz elől. - A pálca személyesen Voldemortnak készült, és bárki más veszi kézbe, a baziliszkus-méreg elpusztítja az illetőt.

- Ó! - Ronnak a szava is elakadt.

- Ilyenről még sehol nem olvastam - ráncolta a homlokát a lány. - Ha visszamentünk, pontosan utána kell néznünk a pálcák magját alkotó anyagok tulajdonságainak, és a baziliszkus szív felhasználási lehetőségének.

- Biztos nem véletlenül csináltatott éppen ilyen pálcát. Lehet, hogy valami olyasmire képes általa, amit nem lehet legyőzni - morfondírozott hangosan Ron.

- Látjátok, több okból is elengedhetetlen, hogy mintát vigyünk magunkkal, amiből csak lehet - tette hozzá Harry.

Mély sóhajjal erőt vett magán, és közelebb lépett. Undorral arcán levágott egy darabot a kígyó nyelvéből, és egy *Reducto*val sikerült kitörni a maradék méregfogat is, amit a keményre száradt húsdarabbal együtt a tarisznyájába rejtett.

- Harry, szerintem a szívét is magunkkal kéne vinni - állította meg a lány, amikor a fiú tovább akart indulni.

Két társa sápadtan bámult vissza rá. Egy cseppet sem fülött a foguk hozzá, hogy a tetem belsejében nyúlják.

- Igazad lehet. Ha meg akarjuk ismerni a pálcá tulajdonságait, akkor jó, ha kéznél van - adta meg magát Harry.

Ron csak undorral horkantott egyet, és karba font kézzel hátrébb lépett, jelezve, hogy ő inkább csak mint néző vesz részt a tervezett műveletben.

Szerencsére Hermione igen sok gyógyításnál használatos varázslatból felkészült a nyáron, így ismert egy olyan varázslatot is, amit a varázslók a mugli röntgenhez hasonlóan a csontok vizsgálatára használtak. A legalább tizenöt méteres tetemet alaposan végigvizsgálták, hogy megállapíthassák a csontok elhelyezkedése alapján, pontosan hol található a szíve. Végül, néhány méterrel a fej alatt a lány határozottan megállt, és a testre mutatott.

- Itt kell lennie.

Hermione varázslatot használva, néhány mágikus vágással kettészelte a keményre száradt kígyótestet, majd egy jól irányzott széllelkéssel elmozdította egymástól a törzs két részét. A feltárt keresztmetszet betekintést nyújtott a szörny belsejébe. A lány jól gondolta. Éppen előttük, a vastos bordák gyűrűjében egy jókora, erekkel átszőtt, izmos szerv mumifikálódott maradványait láthatták. A szív még most is legalább akkora volt, mint Hagrid legnagyobb sütőtöke.

- Ezt nem fogjuk tudni magunkkal vinni - közölte Ron, miközben nem bírta levenni szemét a viszolyogtató látványról.

- Nincs is rá szükség. Elég, ha kivágjuk a megfelelő részt - nyugtatta meg barátját.

Harry felnyújtzkodott a feje magasságában lévő szívhez, és átvagdosta a száraz indákhoz hasonlatos erek hálóját, hogy hozzáférjen. A legerősebb, kötél vastagságú szövetekkel is végezve, szerzeményével együtt társai elé huppant a kemény kőpadlóra. Miközben felkászálódott, Hermione már nekilátott, hogy szemügyre vegye, amit találtak. A szív száraz izomszövetei, feltehetően Dumbledore professzor varázslatának köszönhetően, meglepően könnyűek voltak méretükhöz képest. Kivágtak belőle egy jókora részt, és apróbb szövetdarabokkal megtöltöttek néhány üvegfolyót is.

Amikor végeztek, nekiláttak a helyiség alapos átkutatásának. Elsősorban ezúttal is egy mágikus tér létrehozásának nyomait keresték, akár csak legutóbb a Szükség Szobájában. Alaposan szemügyre vettek minden négyzetmétert, hogy ne kerülje el figyelmüket semmi, ami varázslat nyomaira utalhat. A Roxfort falait, és a Titkok Kamráját védő és behalózó mágia azonban ismét megnehezítette a dolgukat. Hosszú ideig járkáltak fel-alá a hatalmas teremben, ám semmi gyanúsat sem találtak. Nem volt nyoma sem mágikus térnek, sem bármi másnak, ami egy horcrux ittlétére utalt volna. Harry még párszasszóval kísérletezve is végigjárta körben a falakat, és az oszlopok tövét, de hiába.

- Talán ott is körül kéne néznünk - vetette fel Hermione, a hatalmas kőarc sötét szájüregére mutatva.

- Ne! - nyögte Ron. - Már csak ez hiányzott.

Harry egy néma *Invito*val magához hívta seprűjét, és nem sok időbe telt, hogy a kezébe röppenjen szeretett Tűzvilláma.

- Ezúttal nem engedlek el egyedül! - jelentette ki Ron, és a sajátját is nyomban odahívta.

- Én inkább maradnék, ha lehet - jegyezte meg zavartan a lány, akinek éppen elég volt a tudat, hogy kifelé repülnie kell majd.

- Úgyis szükségünk van utóvédre - mosolygott rá Harry.

A két fiú nyílegyenesen suhant a feketén tatóngó nyílás felé. Odabent letették seprűiket, és elindultak, hogy szemügyre vegyék a baziliszkuszt hajdani fészket.

A cső alakú folyosók sima falain, és a padlón sűrű moha burjánzott. A nyirkos levegőben csak halvány derengést nyújtott a pálcáik hegyén ragyogó fény. Úgy tűnt, az egymásba vesző folyosók egyike, a többivel ellentétben egyenesen a föld gyomrába vezet.

- Most merre?

- Úgysem lesz időnk mindent bejárni, menjünk lefelé - javasolta Harry.

- Ahogy gondolod - felelte Ron, és előzékenyen előre engedte barátját.

Az alagútból áporodott, dohos levegő áramlott feléjük, ők mégis sietve arrafelé vették útjukat. A sötét falak szinte elnyelték pálcáik fényét. A körülöttük hallatszó patkánylábak zajára mindkettőjüket kirázta a hideg, emlékezetükbe idézve az áruló Peter Pettigrew-t, aki animágus lévén, hosszú éveket töltött Ron házi kedvenceként a közvetlen közelükben.

Amint egyre mélyebbre hatoltak az alagútban, fokozatosan egyre melegebb lett. Percekig gyalogoltak, és mindvégig egyetlen egy elágazás sem keresztezte útjukat. Végül, mielőtt még megunták és visszafordultak volna, a járat egy nagyobb üregbe torkolt. A helyiség leginkább egy odúhoz hasonlított, melynek hossza talán tíz méter lehetett, belmagassága pedig legfeljebb két méter. Oldalfalai domborúak voltak, mint a csövek, és az alagutak oldalfalai, melyeken a baziliszkuszt ideleln közlekedett. A többi helyen simára csiszolódott kővezetű padlót itt apró patkánycsontok sokasága és finom por borította, melyben még mindig látható volt a hatalmas test lenyomata. A szörny feltehetően itt szunyókálta végig azokat az éveket, amíg zárva volt a Titkok Kamrája.

Harry és Ron végigjárták a helyiséget, és itt is alaposan átkutattak mindent, látható és láthatatlan rejtekhelyek után. Miután semmit sem találtak, a kudarcától letörtten visszafordultak.

Valamivel később mindketten a klubhelyiségben gubbasztottak a repüléstől kissé megviselt Hermione társaságában.

- Most mi tegyünk? - kérdezte Ron csalódottan.

- Annyira reméltem, hogy találunk lent valamit. Legalább egy nyomot leltünk volna, amin elindulhatunk - kesergett Harry.

- Azért nem volt teljes kudarc, hogy lent jártunk - próbált lelket önteni beléjük a lány. - Legalább Voldemort új pálcájával kapcsolatban nekiláthatunk a kutatásnak. Hátba rájövünk, miben annyira különleges, és megtaláljuk az ellenszerét.

- Már megint egy újabb kutatnivaló! - csattant fel ingerülten Harry. - Mire mindent felkutatunk, amire szükség lenne, Voldemort elpusztít mindent és mindenkit, ami fontos nekünk!

- Sajnálom, Harry, de nem tehetünk mást, mint, hogy megpróbáljuk - felelte a lány, és segélykérően pillantott barátjára. A Ron arcára kiülő kifejezés azonban arról tanúskodott, hogy neki sem hiányoztak az újabb könyvtárban eltöltött órák.

- Talán igaza van Harrynek, és először az utolsó horcruxot ként megtalálunk - vetette fel.

- Pont ez az, amit sejtlemem sincs, hogyan folytathatnánk - felelte Harry.

- Az árvaház sok évvel ezelőtt leégett, úgyhogy legfeljebb a Borgin&Burkesben nézhetnék körül. Ha Voldemort fiatal korában évekig ott dolgozott, talán találhatunk valamit - javasolta a lány.

- Apa azt mesélte, hogy minden évben többször is átkutatják az aurorok az üzletet, és sosem találnak igazán veszélyes dolgokat. Legalábbis olyat nem, amiért bezárathatnák.

- Mégis újabb és újabb sötét tárgyak kerülnek elő - szólt közbe Hermione.

- Na igen. Ott vette Malfoy a *Dicsőség Kezét*, az elátkozott nyakéket, és a *Volt-Nincs Szekrény* ötletét is, csak hogy a múlt évet felidézsem. Sok értelme volt a házkutatásoknak! - vakkantotta ingerülten Harry. - Bármi lehet ott, csak jól el van rejtve, vagy nem látszik veszélyesnek.

- Ha ezt szeretnéd, akkor megejtjük a módját, hogy körülnézzünk ott is - vetette fel a lány.

- Holnap ismét elmegyek a menedékbe, és feltehetőleg ott töltöm az egész hétvégét. Igyekszem majd információt szerezni erről is. Reggeli után indulok - állt fel Harry, válasz nélkül hagyva a lány szavait, és megindult a fiúk hálója felé.

- Ugye óvatos leszel? - szólt után aggódva Hermione, félve, hogy barátja megint valami örültséget csinál. Amilyen feszült volt mostanában, még az is felvetődött benne, hogy a fiú akár egyedül is felkeresi a sötét varázslatok boltját.

- Mint mindig - felelte Harry megenyhülve, és visszamosolygott a barátaira.

Fent a szobában csendben kipakolta legújabb szerzeményeit. Undorát leküzdve külön tett egy-egy üvegcskébe egy kis mennyiséget a baziliszkus szívéből, fogából, bőréből és a nyelvéből, majd felretette őket, hogy később átadhassa Lumpsluck professzornak. A többit elcsomagolta, és többi holmijával, valamint az újonnan szerzett kígyók elleni varázslatok leírásával együtt kikészítette, hogy másnap magával vigye Dumbledore Menedékébe.

Reggeli előtt Harry félrevonta a Nagyterembe tartó igazgatónőt a folyosón, és megemlítette, hogy ismét Dumbledore professzor házban tölti a hétvégét. Ezúttal meglepetten tapasztalta, hogy nem ütközött semmilyen ellenállásba, hanem azonnal megkapja a kívánt eltávozási engedélyt.

Évés után még sikerült elcsípnie a szokás szerint későn érkező bájitaltan professzort is, és félrevonta egy üres folyosószeletbe.

- Valami baj van, Harry? - kérdezte meglepetten a férfi. - Talán *valamilyen* bájitalt szeretnél? Mondtam, hogy bármikor a rendelkezésedre állok, bár képességeid alapján úgy vélem, immár gond nélkül el tudod készíteni magadnak, amire szükséged van.

- Nem erről van szó, uram - ellenkezett Harry elvörösödő arccal, majd jóval halkabban folytatta. - Szeret tettem néhány különlegességre, ami bizonyára érdekelné önt.

- Ó, fiam! Remélem nem keveredtél bele semmibe! Vagy esetleg újabban orgazdaságra adtad a fejed? - szörnyülködött a férfi, de hangjából kihallatszott a mohóság.

- Megnyugtathatom, hogy bár tiltott árurol van szó, én teljesen legális úton jutottam hozzá.

- Persze, persze...

- Mindezek ellenére a teljes diszkrécióját kérném ezzel kapcsolatban, professzor úr - mondta, miközben a varázsló kezébe tette a számára összekészített kis csomagot. - Remélem, hasznát tudja venni, bár már nem igazán friss. Nem kérek érte semmit. Ajándék - tette még hozzá.

- Köszönöm, fiam, de mi ez tulajdonképpen?

- Tegye el, kérem. Tudom, hogy szereti az olyan ritkaságokat, mint például a baziliszkus bőre, foga, nyelve és szíve.

- Á! Ez csodálatos! El sem tudod képzelni, mekkora örömet szerezte nekem! Ha bármire, komolyan mondom, fiam, *bármire* szükséged van, mindig számíthatsz rám!

A professzor kissé szórakozottan megveregette Harry vállát, és ajándékait szorongatva eldöcögött a folyosón.

Harry magában mosolyogva elindult, hogy minél hamarabb Dumbledore Menedékébe érjen.